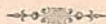

СТРАХЪ.

алкиятъ Митю е слушалъ отъ баба си много приказки за самодиви, караконджовци и други страшни нѣща. Затова бѣ много страхливъ. Никогa той не оставалъ самичѣкъ въ кѣщи. Винаги искалъ да запалватъ рано лампата, защото въ тъмнината виждалъ грозни страшилища. Всеки въ кѣщи знаеше, че Митю е страхливо момче. Една вечеръ го оставили *нарочно* въ стаята и му казали да спи. Огасили и лампата, да се не запали нѣщо.

Отъ страхъ Митю се завилъ хубаво въ постелката. Скоро му станало задушно. Затова се поотдвилъ малко да подиша прѣсенъ въздухъ, но този часъ видѣлъ на стѣната въ стаята дълго и бѣло нѣщо . . .

Отъ страхъ Митю почналъ силно да плаче.

Майка му дошла бързо и узнала, че бѣлото и дълго нѣщо, което уплашило Митя е една окачена кърпа, освѣтена отъ мѣсечината. Когато Митю се увѣрилъ отъ какво му дошълъ страхътъ, той много се засрамирлъ. Отъ тогава не вѣрвалъ вече въ праздни приказки.

